

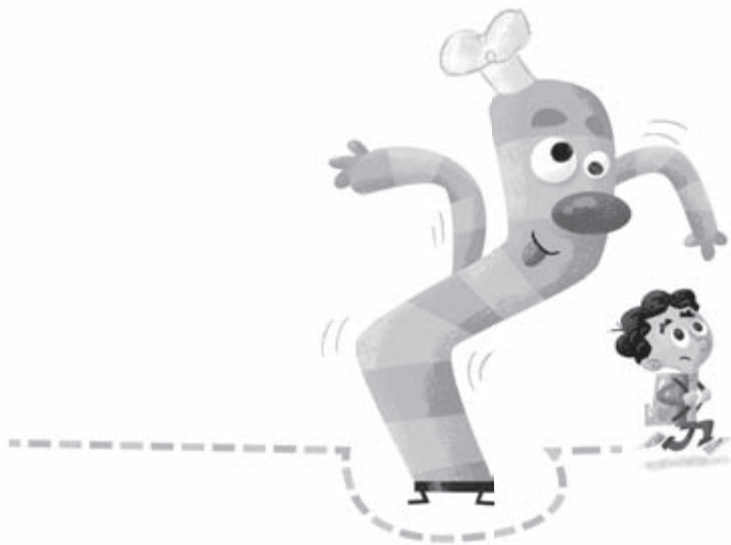
Troy Cummings

FÖRTÉLMEK FÜZETE

„A fiam e miatt a könyv miatt
kedvelte meg az olvasást!”
– Daniel FR, amazon.com

Troy Cummings

FÖRTELMEK FÜZETE

A LUEI-
POFAK
TAMADÁSA

TARTALOMJEGYZÉK

1. fejezet:	STERMONT	5
2. fejezet:	ÉLELEM ÉS FÉLELEM	8
3. fejezet:	EZ TÉR-KÉPTELENSÉG!	12
4. fejezet:	ÜSD, VÁGD, NEM APÁD!	20
5. fejezet:	ROMOK A SZÉLBEN	25
6. fejezet:	MÉLYREPÜLÉS	34
7. fejezet:	HULLAJÓ KEDV	38
8. fejezet:	LÉTEJELVE	45
9. fejezet:	RÉMESEKÖNYV	54
10. fejezet:	BOLDOG SZÜLINAPOT!	59
11. fejezet:	VÁRATLAN FORDULAT	65
12. fejezet:	BOHÓDZKODÓK	70
13. fejezet:	PSSSSTTTT!	73
14. fejezet:	LÉGIERŐD	76
15. fejezet:	EGY CSOMÓ CSOMÓ	82
16. fejezet:	LÉGKIFEJLET	86

1.

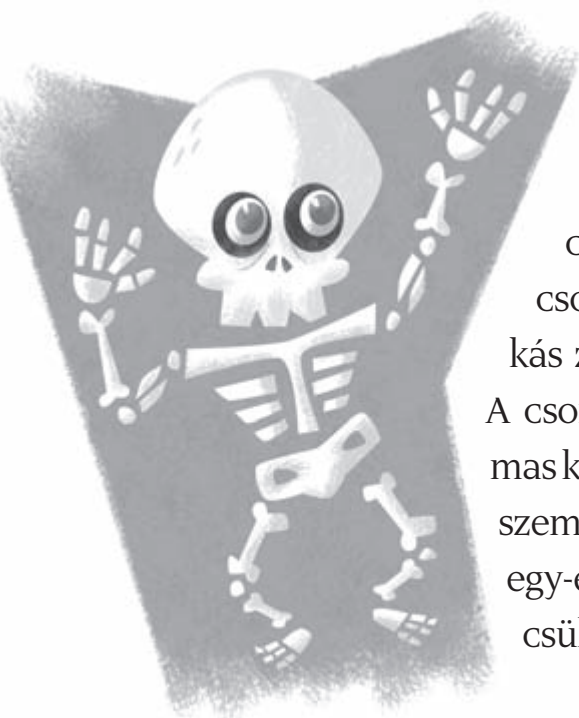
FEJEZET

STERMONT

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy rakás csont.

Pontosabban nem is egy rakásban voltak azok a csontok, hanem egy csontvázban, ami nyálkás zsigerekkel volt tele. A csontváz nyakán hatalmas koponya pihent, mély szemeödrökkel, amikben egy-egy gülüszem csücsült.

Ez az egész hóbelevanc jó undi lett volna, ha nem takarta volna egy réteg bőr, és nem lett volna a feje tetején egy göndör hajpamacs. Ezt a göndör hajú, gülüszemű, zsigerekkel teli csontkollekciót úgy hívták, hogy Alex Bopp. Alex halálosan be volt tojva.

A következők miatt cidrizett:

1. először kell az új házukban aludnia,
2. új iskolába fog járni egy új városban, ahol
3. új barátokat kell találnia.

Alex az oldalára fordult az ágyában, és kinézett az ablakon. A hold fényében egy sor háztető rajzolódott ki, mögöttük pedig egy víztorony, amin az állt: STERMONT. Ez volt Alex új otthonának neve.

2.

FÉJEZET

ÉLELEM ÉS FÉLELEM

Alex apukája lassan csordogált autójukkal a főutcán.

– Én nézem ezt az oldalt, te nézd azt! Valahol csak tudunk reggelizni egy jót!

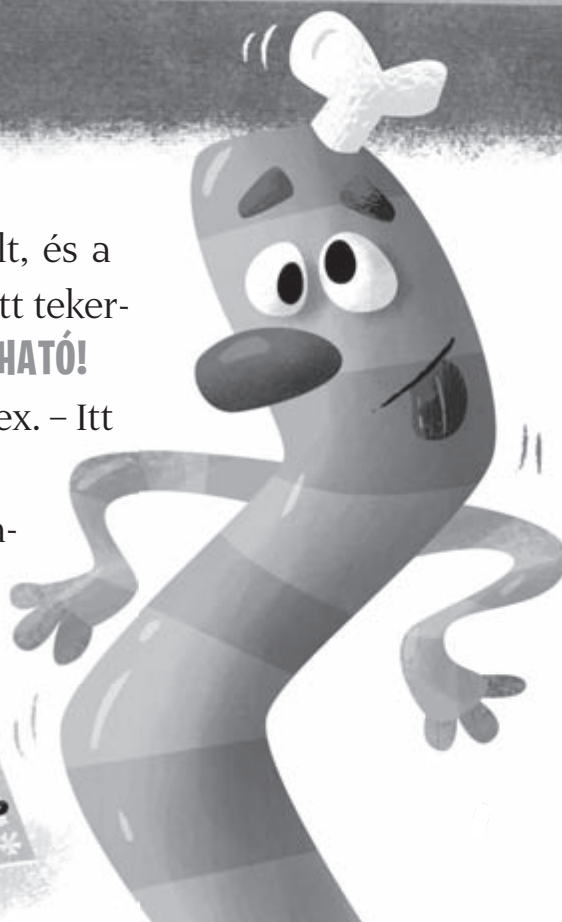
Alex kinézett az ablakon. Elhajtottak egy park mellett, egy bank mellett, egy képregénybolt mellett... meg egy örülten táncoló figura mellett. De hékás, az a táncos nem is egy ember volt! Egy vevőcsalogató lufibábu volt az, amit üzletek elé szoktak lerakni, és levegővel fújják, hogy ide-oda

csapkodjon. Sárga volt, és a következő tábla mellett tekergőzött: **REGGELI IS KAPHATÓ!**

– Hé, apu! – szólt Alex. – Itt lehet reggelizni!

Leparkoltak a rángatózó lufibábu mellé.

PLACCS!

– Hóó! – hőkölt hátra Alex ültében. A lufiember egyenesen a szélvédőjüknek csapódott, utána pedig táncikált tovább, mintha mi sem történt volna.

Alex apukája megrázta a fejét.

– De nyugtalan vagy ma! Pedig az csak egy levegővel töltött guminudli!

– Tudom – mondta Alex, és kinyitotta a szemét.

– Sőt – folytatta az apukája –, jó is, hogy megláttuk ezt a pufi lufipofát, különben észre sem vettük volna az éttermet!

Ezzel a lufifigurára grimaszolt, és elkezdte az ujját rázni felé.

– Köszí, lufipofa!

Alex elmosolyodott. Aztán jó nagy ívben kikerülte a lufilényt, és beszélt az étterembe.

3.

FEJEZET

EZ TÉR-KÉP- TELENSÉG!

Alex és az apukája kiléptek az étteremből az ajtó feletti csengettyű csilingelése kíséretében.

– Ez aztán fincsi palacsinta volt, nem igaz? – kérdezte az apukája.

Alex nem válaszolt. Az asztalukról elhozott papír alátétet tanulmányozta: Stermont térképe volt rajta. Labirintusnak rajzolták meg.

– Hé, de menő! – kiáltotta az apukája. – Elhozhatnánk még párat, hogy legyen a zsúrodra!

Alex teljesen bele volt feledkezve a térképébe.

– A zsúromra?

– Arra! – felelte az apukája. – A születési zsúrodra!

– De, apu – morgott Alex –, én nem akarok zsúrt! Idén nincs is igazi születésnapom!

– Épp ez a jó abban, ha szökőnapon született az ember, Al! – mondta az apukája. – Február huszonkilencedike csak négyévente van. És ha épp nincs, te *választhatod ki*, melyik napon ünnepsz! És én a holnapot választottam!

Alex fintorgott.

– A helyzet az – folytatta az apukája –, hogy már meg is csináltam a meghívókat.

Egy csomó borítékot tömött Alex táskájába.

– Oszd ki majd az új osztálytársaidnak!

Alex követte az apukáját az autójukig. Közben egy rángatózó alakra lett figyelmes lejjebb az utcán: egy másik lufifigura táncolt a bank előtt. Amaz lila volt.

– Nézd! – kezdte Alex. – Ott egy másik... – Körbe-pördült. – Hé... hol a mi lufifóánk? Amikor leparokoltunk, még itt csapkodott!

– Hmmm? – kérdezte az apukája, aki a kulcsát keresgélte. – Nem t’om. Biztos elvitte valaki.

Kinyitotta a kocsit.

– Pattanj be, Al!

Alex megpróbálta kitárni a kocsiajtót, de – **NYÍÍÍK!** – az alja végigsúrolta az útpadkát.

– Miii?! – értetlenkedett. Az autó közelebb volt a földhöz, mint mikor kiszállt belőle.

– Apu! Ez a gumi leeresztett!

– Annyi baj legyen – legyintett az apja. – Csak felcsapjuk a pótkereket, és már... hékás! EZ a gumi is leeresztett!

Az állat dörgölte.

Alex hátrébb lépett.

– Őő, apu... *Mind a négy* gumi leengedett!

– Hát ez furá – szólt az apukája. – Lehet, hogy üvegszilánkok vannak az úton?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Alex átsandított az utca túloldalára: két kocsit látott ott, szintén lapos gumikkal. *Nekem itt bűzlik valami*, gondolta.

Az apukája feltápászkodott, és leporolta a nadrágját.

– Sajnálom, Al, de vontatót kell hívnom! El tudsz sétálni innen a suliba?

Alex szeme elkerekedett.

– Egyedül?

– Úgy ám, kölök! – mosolygott az apukája. – Muti azt az alátétet!

Az apukája kiterítette a térképes alátétet a kocsni motorháztetőjén, és elővett egy tollat.

– Figyu! Most itt vagyunk – mondta, és bekarikázta az étkezdét. – Az új iskolád pedig itt van.